

Smerenia, sursă de bucurie

Smerenia este una dintre pietrele fundamentale ale vieții creștine autentice deoarece este „sălașul carității”. Vă oferim câteva gânduri asupra acestei virtuți cheie a creștinătății.

21.01.2007

Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, [1], ne spune Sfânta Scriptură. În timpul petrecut aici pe pământ, nu avem o cunoaștere directă a Esenței Divine. Între noi și Dumnezeu există o distanță infinită.

Numai El, adaptându-Se la condiția noastră umană, a putut, prin revelația divină, să umple această distanță. Ni S-a manifestat mai întâi prin creație, apoi prin lunga istorie a lui Israel, prin cuvintele rostite de profeți și, în final, prin propriul Său Fiu, care este revelația finală, completă și definitivă – manifestarea lui Dumnezeu Însuși printre noi:

Cine m-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl. [2]

Dumnezeu a devenit Om – ce eveniment extraordinar! Acum avem un Dumnezeu care, în Cristos, ne vede și ne lasă să Îl vedem. Ne aude și ne lasă să Îl auzim. Ne atinge și ne lasă să Îl atingem. Se coboară la condiția noastră umană și ne cheamă la intimitatea dragostei Sale și la sfințenie prin simțurile noastre umane. Surprinderea pe care o simțim la Întruparea Cuvântului ne face să contemplăm, plini de reverență, toate acțiunile și cuvintele

lui Isus. Astfel, vedem cu claritate că întreaga viață a lui Cristos, de la naștere la moartea pe cruce, este marcată de smerenie. **Cel Ce, existând în chip de Dumnezeu, n-a considerat că a fi egal lui Dumnezeu este un lucru ce trebuie apucat, ci s-a golit pe Sine, luând chip de rob și devenind asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om; S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. [3]**

SMERENIA, SĂLAȘUL CARITĂȚII

Mesajul iubirii imense a lui Dumnezeu ajunge la noi prin coborârea Fiului Său. Smerenia este o caracteristică esențială, una dintre pietrele fundamentale ale vieții creștine autentice, deoarece este *sălașul carității*. Așa cum sublinia Sf. Augustin: „Dacă mă întrebați care sunt elementele esențiale în învățăturile și moralitatea lui Isus

Cristos, v-aș răspunde: primul este smerenia, al doilea este smerenia, iar al treilea este smerenia.” [4] În smerenia Cuvântului Întropat vedem atât profunzimea iubirii lui Dumnezeu pentru noi, cât și drumul regal care ne duce către perfecțiunea acelei iubiri.

Viața creștină constă în identificarea cu Cristos. Numai dacă ne unim cu El putem intra în comuniune cu Dumnezeul viu, sursa întregii smerenii, și putem să ne iubim, cu aceeași dragoste, unii pe alții. [5] Pentru a deveni umili așa cum Cristos a fost umil înseamnă să îi slujim pe toți, murind în fața vechiului nostru sine, depășind tendințele haotice ale propriei naturi care au făcut posibil păcatul original. Prin urmare, un creștin înțelege că „umilințele, suportate cu dragoste, devin dulci și plăcute; sunt o binecuvântare de la Dumnezeu.” [6] Când acceptăm umilințele în acest

mod, ne deschidem către toate bogățiile vieții supranaturale și putem exclama împreună cu Sf. Paul: **Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos și să fiu găsit în El. [7]**

CAUZE DE NELINIȘTE

Spre deosebire de profunda bucurie interioară izvorâtă din smerenie, mândria nu produce în noi nimic în afară de neliniște și nemulțumire. Mândria face ca o persoană să concentreze totul în jurul propriului sine și să judece faptele dintr-un punct de vedere subiectiv: dacă ceva este plăcut sau nu, dacă produce avantaje sau necesită efort... Însă se trece cu vederea dacă ceva este bun în sine sau este bun pentru ceilalți. Această atitudine egocentrică face ca o persoană să judece comportamentul și gândurile altora în termenii propriei persoane, și la dorința, mai mult sau mai puțin

explicită, ca ei să se comporte potrivit propriilor idei. Aceasta explică de ce o persoană mândră poate răbufni când simte că alții nu îi acordă suficientă atenție. Sau se întristează când propriile greșeli devin cunoscute, sau când vede că alții au mai mult talent decât el însuși.

O persoană dominată de mândrie, deși va părea una de succes, va fi de multe ori tulburată. Ce îi lipsește pentru a fi cu adevărat fericit? Pare că nimic, având în vedere că are ceea ce își dorește. Dar, în realitate, totul, deoarece a pierdut din vedere cel mai important lucru: abilitatea de a se oferi altora. Propriul comportament îl împiedică să găsească adevărata fericire.

Fondatorul Opus Dei a spus: „Dacă întâmpini dificultăți și sufletul îți este plin de neliniște este deoarece te gândești prea mult la tine însuși... Fiule, dacă vei concentra tot în jurul

propriului sine, nu numai că mergi pe calea greșită, dar vei și pierde fericirea creștină pe care ar trebui să o ai în această viață.” [8]

Întotdeauna, mândria este un ecou al primei rebeliuni a păcatului originar care a încercat să-I ia locul lui Dumnezeu. Consecința căderii primilor noștri părinți a fost pierderea prieteniei cu Creatorul și a armoniei din noi. Persoana mândră se încrede atât de mult în propriile puteri încât uită nevoia de răscumpărare avută de natura umană. Atunci nu doar bolile fizice, ci și experiența inevitabilă a propriilor limitări, defecte și carențe pot deconcerta o persoană și chiar să îl facă să-și piardă speranța. Puternic atașat de propriile gusturi și păreri, el nu mai apreciază sau consideră pozitiv un punct de vedere diferit de al său. De aceea, îi este dificil să-și rezolve conflictele interioare și are frecvente neînțelegeri cu ceilalți.

Această ezitare de a se mula după dorințele celorlalți poate duce și la respingerea voinței Domnului. El se poate convinge ușor că Dumnezeu nu i-ar cere ceva ce el, personal, nu vrea să dea. Chiar faptul de a fi o creatură dependentă de Dumnezeu devine o sursă de rachiună.

SMERENIA ÎI ATRAGE PE CEILALȚI

Spre deosebire de o persoană mândră, una umilă va găsi în gloria lui Dumnezeu o sursă de bucurie, singurul izvor de bucurie reală. Situându-se în fața lui Dumnezeu, o persoană umilă își descoperă limitările și micimea – condiția sa de persoană. Departe însă de a produce tristețe sau frustrare, această înțelegere este o sursă de profundă bucurie. Smerenia este o lumină care ajută la descoperirea măreției proprii identități, de persoană capabilă de dialog cu Creatorul, și, cu

o completă libertate, la acceptarea dependenței de El.

Înțelegerea că o Ființă absolută este un Dumnezeu personal de o infinită perfecțiune, care ne-a creat, ne ține în viață și ni se dezvăluie cu față umană în Isus Cristos, umple de fericire sufletul unei persoane umile. Aceeași persoană umilă descoperă reflexia dragostei generoase a Domnului în frumusețea lucrurilor create și vrea să împărtășească această înțelegere și cu alții.

Reacția unei persoane mândre și a uneia umile sunt, totodată, foarte diferite atunci când se confruntă cu chemarea divină. O persoană mândră se ascunde în spatele unei false modestii, pretinzând că are puține talente, deoarece nu vrea să renunțe la lumea pe care și-a construit-o. În contrast, o persoană umilă nu este deranjată de gândul că nu este vrednică să ajungă la

sfințenie. Invitația de a intra în comuniune cu Dumnezeu este, deși tulburătoare, o sursă de profundă bucurie.

Așa cum vedem în sfinți, cei care se luptă să ajungă la smerenia adevărată dobândesc o personalitate magnetizantă. Prin comportamentul lor zilnic, creează în jurul lor o atmosferă de pace și bucurie, deoarece apreciază valoarea celorlalți și le arată un respect real. În conversații, în viața de familie, în legăturile cu prieteni și colegi, ei știu cum să înțeleagă și să ierte. Caută să ajute și se înțeleg cu toți.

Recunosc cât de mult datorează celor din jur și nu simt nevoia să insiste pe propriile drepturi și privilegii. Cei de lângă ei le pot simți dragostea pentru Dumnezeu care le impregnează viața. Inspiră încredere în ceilalți; nimeni nu se simte judecat, ci iubit.

A REÎNCEPE ÎNVĂȚAREA SMERENIEI

De multe ori, cauza neliniștii sau pesimismului pe care le experimentăm pare concentrarea puternică pe propriul nostru ego. „De ce noi, oamenii, ne pierdem speranța?”, se întreba Sf. Josemaría. „Deoarece viața pe pământ nu merge exact cum am sperat sau pentru că întâlnim obstacole care ne previn satisfacerea ambițiilor personale.” [9]

Este adevărat că dificultățile vieții, atât cele proprii, cât și a celor care ne înconjoară, pot incita tristețe în inimile noastre. Același lucru se poate întâmpla atunci când defectele ne devin mai evidente, inclusiv cele pe care credeam că le-am depășit de mult. Sau poate trebuie să acceptăm eșecul de a atinge scopurile profesionale sau apostolice la care am lucrat mult și cu eforturi mari. Rebeliunea poate izbucni și când suntem confrunțați cu evenimente

sau circumstanțe care ne fac să suferim.

În special în aceste momente, ca și totdeauna, trebuie să ne reînnoim hotărârea, așa cum sfătuia Don Alvaro într-una dintre scrisorile sale, „de a reîncepe să învățăm să fim smeriți.” [10] Trebuie să îi cerem smerenie Domnului, smerenia Sa, și să îndreptăm și către Mama noastră. **Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.** [11] În fiecare zi, un suflet îndrăgostit învață să fie smerit în rugăciune. „Rugăciunea este umilința omului care își recunoaște profunda nevrednicie și măreția lui Dumnezeu. Se adresează Domnului și îl adoră ca cineva care așteaptă

totul de la El și nimic de la el însuși.”
[12]. Ne redobândim pacea numai
atunci când, în loc să rămânem la
gândurile despre ceea ce ni s-a
întâmplat, ne lăsăm toate grijile
deoparte și ne întoarcem spre
Cristos.

„Alma, calma” [13] – cu profundă
determinare și pace. Sfântului
Josemaría îi plăcea să repete aceste
cuvinte, care sumarizează un întreg
plan de viață pentru o persoană care,
în timp ce se bazează pe grația
divină, înfruntă fiecare provocare cu
determinare și prudență de neclintit.
Atunci când încercăm să trăim în
acest mod, cuvintele Sf. Josemaría
devin o realitate a vieții noastre:
„Toate acele obstacole care, atât de
des, ne-au făcut să suferim, niciodată
nu ne-au făcut să ne pierdem bucuria
și pacea. Pentru că am trăit cum
Dumnezeu extrage dulceața – miere
savuroasă – din piatra seacă a
dificultăților: **Chiar cu miere din**

stâncă te-aș sătura (Psalmi 80,17).”

[14]

Sfânta Maria, Mama noastră, ne reamintește de nevoia de a fi smerit pentru a putea fi aproape de Dumnezeu. Doamna noastră este modelul de bucurie, tocmai deoarece este modelul de smerenie. **Sufletul meu Îl preamărește pe Domnul și mi se bucură nespus duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit la starea smerită a slavei Sale.** [15]

1. 1 In 4, 12.

2. In 14, 9.

3. Flp 2, 6-8.

4. Sf. Augustin, *Scrisoarea* 118, 22.

5. Cfr. Rom 5, 5.

6. Sf. Josemaría, notițe luate într-o întâlnire, 25 decembrie 1973.

7. Flp 3, 8-9.

8. Sf. Josemaría, notițe luate într-o meditație, 25 decembrie 1972.

9. Sf. Josemaría, *Prieteni ai lui Dumnezeu*, nr. 108.

10. Fer. Álvaro del Portillo, Scrisoarea 1 mai 1990.

11. Mt 11, 28-30.

12. Sf. Josemaría, Brăzda, nr. 259.

13. Sf. Josemaría, notițe luate într-o întâlnire, 9 noiembrie 1972.

14. Sf. Josemaría, Scrisoarea 29-IX-1957, nr. 4.

15. Lc 1, 46-48.

© *Fuentes: Documentos, octubre de 2006*

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
smerenia-sursa-de-bucurie/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/smerenia-sursa-de-bucurie/) (07.08.2025)